

Jedna dokonalá lež. Dvě milostné aféry.
Tři dny na dopadení vraha.

ČTYŘI MRTVÉ KRÁLOVNY

ASTRID SCHOLTEOVÁ

FRAGMENT

Čtyři mrtvé královny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Astrid Scholteová
Čtyři mrtvé královny
Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČTYŘI
MRTVÉ
KRÁLOVNY

ASTRID SCHOLTEOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2019 by Astrid Scholte
Translation © Milan Růžička, 2020

ISBN 978-80-253-4706-5 (epdf)
ISBN 978-80-253-4707-2 (epub)
ISBN 978-80-253-4708-9 (mobi)

*Pro královnu v nás všech.
Ať je statečná, sebevědomá, neústupná,
nesmlouvavá a odhodlaná dosáhnout svých snů.*

QUAD

IRIS

KRALOVNA ARCHIE

ARCHIE

MARGUERITE

KRALOVNA TORIE

Palác

Concord

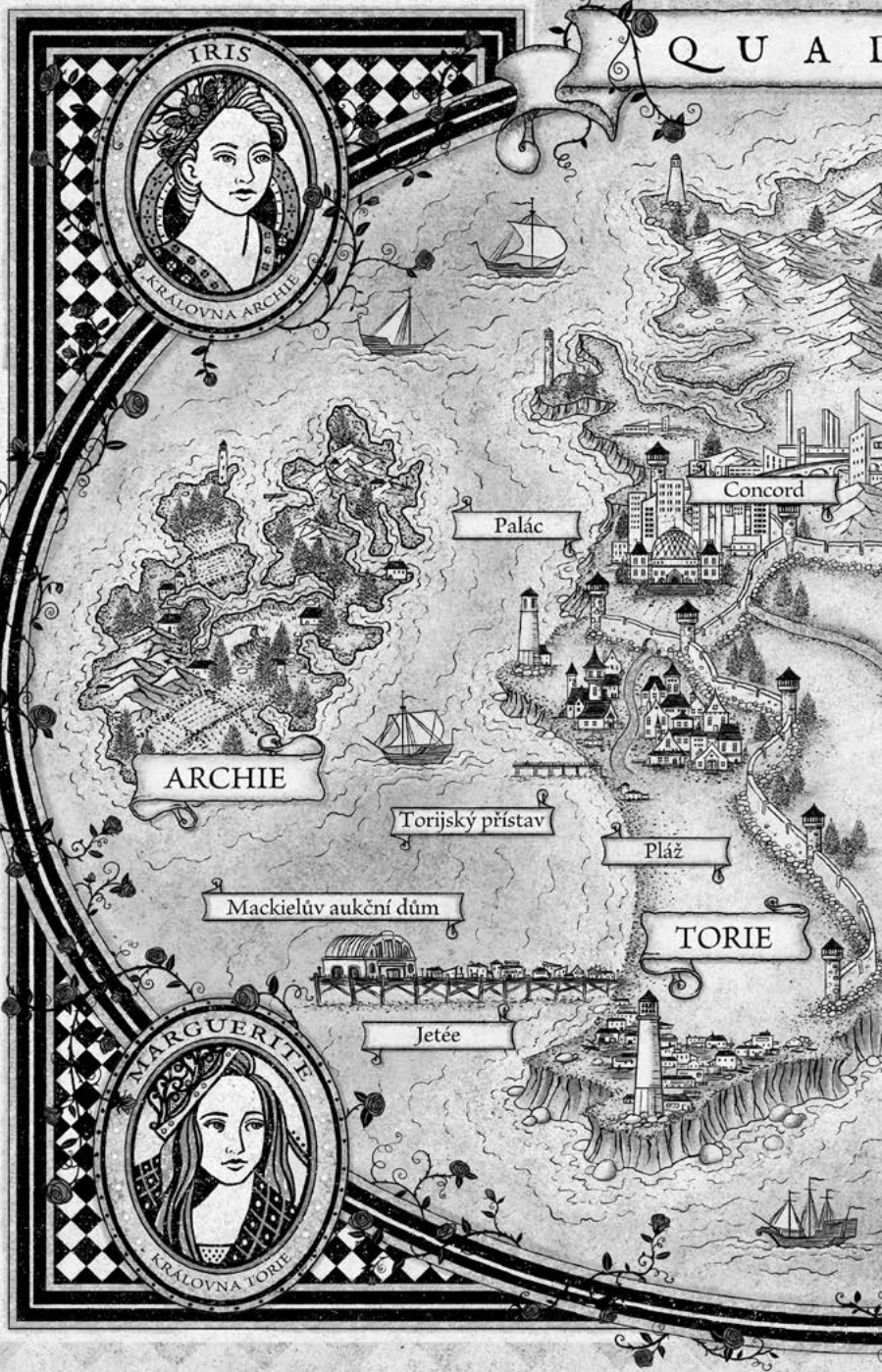
Torijský přístav

Pláž

Mackielův aukční dům

TORIE

Jetée

D A R A

EONIE

Vlak

Ludjské kanály

LUDIE

Útesy

KVADRANTY QUADARY

Archie

*Zemědělsky založený ostrov,
který si cení jednoduchosti, tvrdé práce a přírody.*
Rčení: *Věř pouze tomu, co lze ovládat rukou a srdcem.*

Královna: Iris

Eonie

*Zamrzlý kvadrant, který si cení technologie,
evoluce a harmonické společnosti.*
Rčení: *Neklidná mysl způsobuje neklidnou dobu.*

Královna: Corra

Torie

*Pobřežní kvadrant, který si cení obchodu,
zvědavosti a objevování.*
Rčení: *Poznej všechno a poznáš svět.*

Královna: Marguerite

Ludie

*Kvadrant rozkoše, který si cení frivolity,
hudby, umění a zábavy.*
Rčení: *Život se má žít s otevřeným srdcem a očima.*

Královna: Stessa

KRÁLOVSKÉ ZÁKONY

*Pravidlo první: Aby chránila úrodnou půdu Archie,
musí královna vést pokorný,
ale pracovitý život stejně jako její poddaní.*

*Pravidlo druhé: Emoce a vztahy zatemňují úsudek.
Eonijci se musí soustředit výhradně na technologický
pokrok, lékařství a komunitu jakožto celek.*

*Pravidlo třetí: Aby vzkvétala kultura umění,
literatury a hudby, nesmí Ludii zatěžovat
všední starosti každodenního života.*

*Pravidlo čtvrté: V srdci každého Toriana je zvědavost
a touha objevovat. Obojí by se mělo podporovat,
a zajistit tak další rozvoj vzkvétající torijské společnosti.*

*Pravidlo páté: Královna musí vyrůst
ve svém kvadrantu, aby porozuměla tradicím svého lidu
a nebyla ovlivněna politikou paláce.*

*Pravidlo šesté: Jakmile se královna přesune do paláce,
už nikdy nenavštíví svou rodnou zem.*

*Pravidlo sedmé: Královna musí porodit potomka
před dovršením pětáctýřiceti let, a zajistit
tak pokračování své královské linie.*

Pravidlo osmé: Královna nesmí plýtvat časem nebo emocemi na lásku. Má zakázáno se vdát, protože by ji to rozptylovalo od jejích povinností.

Pravidlo deváté: Každá královna jmenuje jednoho poradce ze svého kvadrantu. Ten bude jejím jediným poradním hlasem.

Pravidlo desáté: Poradci z každého kvadrantu musí být přítomni na všech jednáních a podílet se na všech rozhodnutích, aby zajistili, že královny zůstanou nestranné.

Pravidlo jedenácté: V případě smrti či abdikace může moc královny přejít pouze na její dceru.

Pravidlo dvanácté: Jakmile královna zemře, musí být její dcera nebo další nejbližší pokrevní příbuzná přivedena do paláce a nastoupit na trůn.

Pravidlo třinácté: Na trůn může usednout pouze královna. Když se ho ujme, přebírá odpovědnost za vládu nad svým kvadrantem až do své smrti.

Pravidlo čtrnácté: Je povinností královen zajistit mír mezi kvadranty.

Pravidlo patnácté: Každý rok královny po poradě se svými poradci rozhodnou, kdo dostane dávku HIDRY.

ČÁST PRVNÍ

Keralie

První sluneční paprsky toho rána dopadaly na zlatou kopuli paláce a zaplavily Concord světlem. Zatímco všichni ostatní se na chvílku zastavili a vzhledli k nebi – jako kdyby šlo o znamení od samotných čtyř královen – my se předklonili jako mořští supi připravení slétnout na kořist a roztrhat ji na kousíčky.

„Tak koho si vybereme dnes?“ zeptal se Mackiel, opřený o velkou obrazovku na vrcholku budovy, na které běžely nejnovější královské zprávy. Vypadal jako okouzlující, dobře oblečený mladý muž z Torie. Alespoň na první pohled.

„Pořád si jen vybírat,“ zašklebila jsem se.

Položil mi ruku kolem ramen. „Na koho se cítíš dnes? Budeš sladká holčička? Kráska v nesnázích? Svůdnice, co dělá drahoty?“ Našpulil na mě rty.

Zasmála jsem se a odstrčila ho. „Budu to, co nám vydělá nejmíc peněz.“ Většinou jsem si cíle vybírala sama, ale Mackiel měl dnes ráno dobrou náladu a já nechtěla kalit vodu. Poslední dobou se snadno nechával ovládnout temnotou a já dělala všechno proto, abych ho udržela ve světle.

Pokrčila jsem rameny. „Vyber si.“

Zvedl tmavé obočí a posunul si buřinku, aby si mohl lépe prohlédnout dav. Díky černým linkám kolem víček jeho zapadlé modré oči vynikaly ještě více. Jejich pohledu nemohlo nic uniknout. Ústa se mu zkroutila do známého samolibého úsměvu.

Vzduch v Concordu byl svěží a čistý, na rozdíl od vzduchu plného štiplavého zápachu chaluh, ryb a shnilého dřeva u nás doma v přístavu v Torii. Concord, který sousedil s Torií, Eonií a Ludií, byl hlavním městem Quadary a také nejdražším městem pro život. Jediný region oddělený od kontinentu představovala Archie.

Obchody dole na ulici nabízely širokou škálu zboží schváleného k prodeji, včetně léků z Eonie, módy a hraček z Ludie a čerstvého i konzervovaného masa nabízeného a distribuovaného obchodníky z Torie. Od skleněných výloh se odrážel jakot dětí, dohady obchodníků a klábosení o královnách.

V pozadí se tyčila neprůhledná zlatá kopule, která obestírala celý palác a skrývala tajné věci, jež se tam odehrávaly. Vstup do paláce se nacházel ve staré kamenné budově, které se říkalo Dům Concordu.

Zatímco Mackiel hledal cíl, přitiskl si na pusu prostředník – jako urážlivé gesto vůči královnám, které se skrývaly ve své zlaté kopuli. Když si všiml, že se na něj koukám, poklepal si na rty a usmál se.

„Ten,“ pronesl a jeho pohled dopadl na záda tmavé postavy, která scházela schody z Domu Concordu na přelidněné hlavní náměstí „Dones mi jeho komunikační pouzdro.“

Cíl byl zcela zřejmý Eonijec. Zatímco my Toriané jsme

chodili zabalení v několika vrstvách, abychom odolali vlezlé zimě, on měl na sobě těsný dermaoblek z eonijské látky vyrobené z milionů mikroorganismů. Pomocí jejich výměšků oblek udržoval tělesnou teplotu. Bylo to nechutné, ale v zimě se to docela hodilo.

„Poslíček?“ Vrhla jsem na Mackiela ostrý pohled. Jestli vycházel z Domu Concordu, tedy jediného místa, kde spolu obchodovali Toriané, Eonijci, Archijci i Ludijci, muselo jít o velmi důležitou zásilku.

Mackiel se rukou obtěžkanou prsteny podrbl za krkem tak, jak to dělal, když byl nervózní. „Necítíš se na to?“

Odfrkla jsem si. „Samozřejmě, že cítím.“ Byla jsem jeho nejlepší člověk, kapsy jsem vybírala jakoby nic.

„A nezapomeň...“

„Rychle dovnitř. Rychleji ven.“

Ještě než jsem mohla zmizet ze střechy, popadl mě za ruku. Měl vážný výraz, takhle už se na mě celé měsíce nepodíval. Jako kdyby měl starost. Chtěla jsem se zasmát, ale smích se mi zadrhl někde mezi hrudí a krkem.

„Nenech se chytit,“ řekl.

Ušklíbla jsem se. „Jako bys mě neznal.“ Sešplhala jsem ze střechy a ztratila se v davu.

Nestihla jsem se ještě dostat moc daleko, když se přede mnou náhle zastavil starší muž a přimáčkl si na rty čtyři prsty na znamení úcty ke čtyřem královnám – toto byl, na rozdíl od Mackielovy verze pouze s prostředníčkem, ten *správný* pozdrav. Začala jsem brzdit. Zaryla jsem okované podrážky do ošlapaných dlažebních kostek. Jen tak tak jsem zastavila včas a tváří se zezadu otřela o jeho ramena.

Zatraceně! Co je s tím palácem, že v lidech vyvolává tak do nebe volající stupiditu? Vždyť přes to zlaté sklo ani není nic vidět. A i kdyby ano, tak co? Královny se o nás nezají-maly. A rozhodně ne o někoho jako já.

Vyrazila jsem tomu muži hůl z ruky, takže zavrával na stranu.

Rozezleně se otočil.

„Pardon!“ začala jsem a zamrkala na něj zpod klobouku se širokou krempou. „To ten dav.“

Výraz v jeho tváři zjihl. „To nic, drahá.“ Kývl na mě hlavou. „Hezký den.“

Než jsem si pak strčila jeho stříbrné kapesní hodinky do záhybu v sukni, nevinně jsem se na něj usmála. To ho naučí.

Stoupla jsem si na špičky, abych mohla lépe najít svůj cíl. *Tam*. Nevypadal o moc starší než já, možná tak na osmnáct let. Oblek mu padl, jako kdyby to byla jeho druhá kůže – od prstů na nohou až ke krku mu zakrýval trup, nohy, a dokonce i chodidla. Já jsem sice každý den zápasila s korzety a neforemnými sukněmi, ale neřekla bych, že on měl oblékání snazší.

Ale i tak jsem mu záviděla materiál, z něž oblek byl, a svobodu pohybu, kterou poskytoval. Oba jsme měli vypracované svaly z neustálého běhání, skákání a šplhání. Toriané sice byli obvykle vyrýsovaní a štíhlí, ale já neměla svaly z plavení se do Archie a zpět či z vykládání těžkého zboží v docích. Já už byla dlouho zapletená s temnější stránkou Torie. Skrz vrstvy oblečení a tuhých korzetů nikdo neviděl, jaká vlastně jsem a co dělám.

Poslíček se pod schody Domu Concordu na chvílku

zastavil a něco si urovnával v tašce. To byla moje šance. Ten stařík mi vnukl nápad.

Rozběhla jsem se směrem k naleštěným břidlicovým schodům, nasadila svůj nejlepší užaslý – tedy spíše stupidní – výraz, upnula pohled na palác a ke rtům si přiložila čtyři prsty. Když jsem se blížila k tomu poslíčkovi, zasekla jsem špičku nohy v mezeře mezi dlažebními kostkami a letěla dopředu jako hadrová panenka. Nebylo to elegantní, ale bylo to účinné. Zkušenosti mě naučily, že jakákoliv přetvářka se snadno provalí. A já dělala všechno proto, aby to vypadalo důvěryhodně.

„Au!“ vykřikla jsem, když jsem narazila do toho chlapce. Má prohnílá část si užila tu ránu, jak dopadl na tvrdou zem. Přistála jsem na něm a okamžitě jsem mu strčila ruce do tašky.

Poslíček se rychle oklepal, odstrčil mě a pravou ruku si pevně obtočil kolem tašky. Možná už Mackielovy kapsáře znal z dřívějšíka. Musela jsem se ovládnout, abych se na Mackiela neotočila, věděla jsem totiž, že mě dychtivě pozoruje ze střechy.

Vždycky pozoroval.

Změnila jsem taktiku, převalila jsem se a záměrně si odřela koleno o dlažbu. Začala jsem fňukat jako ta nevinná torijská dívka, na kterou jsem si hrála. Zvedla jsem hlavu, abych mu zpod klobouku ukázala tvář a navnadila ho.

Podle vzhledu to byl typický Eonijec, měl symetrické oči, plné rty, vystouplé lícni kosti a vytrčenou čelist. Eonijci vypadali, jako by je někdo dělal podle šablony. Opálený obličej mu lemovaly kadeře černých vlasů. Měl jemnou, ale

ošlehanou pleť. Vůbec se nepodobala mé světle krémové kůži, kterou zimní vítr vždy rozpraskal a letní slunce spálilo. Upíral na mě oči. Byly světlé, téměř bezbarvé. Ne jako typicky hnědé eonijské oči, které jim pomáhaly lépe vidět v ostrém slunci. Viděl také lépe ve tmě?

„Jste v pořádku?“ zeptal se, aniž se výraz v jeho tváři změnil. Eonijci měli většinou výrazy zamrzlé, stejně jako většinu svého kvadrantu.

Přikývla jsem. „Moc mě to mrzí.“

„To nic,“ odpověděl, ale rukou stále svíral tašku. Ještě jsem s tou šarádou neskončila.

Podíval se na špičku mé černé boty, odřenu, jak jsem zaškobrtla mezi dlažebními kostkami, a pak na koleno, které jsem si držela. „Krvácíte,“ hlesl překvapeně. Opravdu si myslel, že se ho snažím okrást.

Podívala jsem se na svou bílou sukni. Rozlila se mi přes ni červená barva a udělala flek v místě, kde jsem měla koleno.

„Propána!“ Dělal jsem, jako by se mi zatočila hlava. Podívala jsem se do ostrého slunce, dokud mi nevyrazily slzy, a pak jsem se otočila zpět na něj.

„Tumáte.“ Vyndal z tašky kapesníček a podal mi ho.

Kousla jsem se do rtu, abych skryla úšklebek. „Nekoukala jsem na cestu. Rozptýlil mě palác.“

Poslíčkovy zvláštní oči se rychle ohlédly na palác za námi. Jeho obličej neprozradil žádnou emoci. „Je nádherný,“ přitakal. „Jak ho zalévá slunce, vypadá, jako kdyby byl živý.“

Zamračila jsem se. Eonijci nedokázali ocenit krásu. Nešlo o něco, čeho by si vážili, což bylo ironické vzhledem k tomu, jak byli všichni vesměs atraktivní.

Popadla jsem lem sukně a začala si ho vyhrnovat nahoru přes koleno.

„Co to děláte?“ zhrzil se.

Spolkla jsem smích. „Chtěla jsem se podívat, co s tím mám.“ Předstírala jsem, že jsem si teprve teď uvědomila, odkud je.

„Ach!“ Upravila jsem si sukni tak, aby mi opět zakrývala nohy. „Jak nepatřičné.“ Stejně jako emoce byla v Eonii cizí i intimita.

„To je v pořádku.“ Ale odvrátil tvář.

„Můžete mi pomoci?“ zeptala jsem se. „Asi jsem si vyvrtla kotník.“

Ostýchavě mi podal ruku, ale pak si uvědomil, že bude lepší mě chytit za lokty, které jsem měla zakryté. Opřela jsem se o něj celou svou vahou, aby nic necítil, až mu budu strkat ruku do tašky. Prsty jsem nahmatala něco chladného a hladkého zhruba o velikosti mojí dlaně. Pouzdro. Vytáhla jsem ho a strčila si jej do skryté kapsy v sukni. Jakmile mi poslíček pomohl na nohy, okamžitě mě pustil, jako kdyby sáhl na měsíc mrtvou rybu.

„Můžete chodit?“ zeptal se.

Přikývla jsem, ale zavrávala. Nezkušení kapsáři se vždycky prozradili, protože vypadli z role příliš brzy poté, co získali to, po čem šli. Mě navíc koleno *doopravdy* bolelo.

„Myslím, že ne,“ odpověděla jsem slabě a zadýchaně.

„Kam vás mohu doprovodit?“

„Támhle.“ Ukázala jsem na prázdnou židli u stolku před kavárnou.

Cestou mě přidržoval za loket a širokými rameny si

klestil cestu davem. Usedla jsem na židli a na koleno si přitlačila kapesník. „Díky,“ pokynula jsem mu hlavou v naději, že odejde.

„Budete v pořádku?“ zeptal se. „Snad tu nejste sama?“

Věděla jsem, že nás Mackiel odněkud pozoruje.

„Ne, nejsem sama.“ Předstírala jsem rozhořčení. „Jsem tu s otcem. Táhle obchoduje.“ Mávla jsem nejasně rukou směrem k okolním obchodům.

Poslíček se skrčil, aby mi viděl do tváře. Ucukla jsem. Pohled zblízka do jeho očí mě znepokojoval. Jako by se člověk koukal do zrcadla. Ale i přesto jsem si před ním na chvíli připadala jako ta dívka, kterou jsem hrála. Dívka, co si s rodinou užívá den v Concordu na úkor ostatních kvadrantů. Dívka, jejíž rodina je úplná. Dívka, jejíž štěstí se nesložilo jako domeček z karet.

Ale ta chvíle dlouho netrvala.

Za jeho výrazem se objevil náznak emoce. „Opravdu?“ ujišťoval se. Co ho doopravdy zajímalo? Chladná ocelová krabička se mi otírala o nohu a na zádech jsem cítila Mackielův palčivý pohled.

Rychle dovnitř. Rychleji ven.

Musela jsem se ho zbavit. „Potřebuji si jen trochu odpočinout. Budu v pořádku.“

„Nuže dobrá,“ pravil a ohlédl se za Domem Concordu. Rukou stále svíral tašku. Jako poslíčkovi by mu nedochvilnost nebyla tolerována. „Pokud tedy budete v pořádku...“ Čekal, že mu to budu vyvracet. Možná jsem to s tou křehkostí přehnala.

„Ano, budu v pořádku. Slibuju.“

Typicky eonijsky odměřeně na mě kývl a rozloučil se. „Nechť nám královně navždy vládnou. Společně, však každá zvlášť.“ Standardní pozdrav mezi kvadranty. Otočil se k odchodu.

„Společně, však každá zvlášť,“ zopakovala jsem. Sotva vykročil, zvedla jsem se ze židle a zmizela v davu.

Sevřela jsem komunikační pouzdro v dlani a rozběhla se pryč.

Iris, královna Archie

*Pravidlo první: Aby chránila úrodnou půdu Archie,
musí královna vést pokorný,
ale pracovitý život stejně jako její poddaní.*

Iris se vrtěla na nepohodlném trůně a upravovala si naškrobené sukně. Polední slunce pronikalo kopulí a dopadalo na vyvýšené pódium. Na něm byla vyrytá Quadara a tlusté čáry představovaly zdi, které rozdělují zem. Uprostřed mapy se nacházel jantarový glóbus lámající sluneční svit na paprsky, jež zvýrazňovaly stovky slov vyrytých kurzívou do mramorových zdí trůnního sálu. Slova měla každé královně a návštěvníkům dvora připomínat schválené transakce mezi kvadranty a přísná pravidla, jimiž se královně musely řídit. Královské zákony.

Pódium lemovaly čtyři královské trůny. Zatímco kvadranty zůstávaly oddělené, královny vládly z jednoho dvora.

Společně, avšak samy.

Každá shlížela na svou část kulatého sálu s namalovaným erbem označujícím její kvadrant.

Irisin další návštěvník vystoupil zpoza zdi, která oddělovala návštěvníky dvora od královen. Iris vrhla letmý pohled na jednu ze svých sesterských královen, Marguerite, jež seděla vedle. Marguerite pobaveně pozvedla obočí nad tím, jak se muž uklonil, až nosem leštil mramor pod svýma nohama. Stál přímo na erbu Archie. Zlatý erb znázorňoval zemědělský ostrov s horou, na jejímž vrcholku stál jelen, lemovaný větvičkami, listy a květy.

Třicetiletá Iris neviděla svou rodnou Archii už dvanáct let. Ale nikdy nezapomněla na její čerstvý vzduch, bujné lesy a zvlněnou krajinu.

Muž se královně nedíval do očí, ani když se narovnal. Škoda, měla totiž nádherné oči.

„Má královno,“ řekl třesoucím se hlasem.

Dobře. Iris vzbuzovala strach. Stálo ji to hodně času, ale vyplácelo se to.

Věděla, že Archie mohla být snadno považována za nejméně respektovaný kvadrant, protože Archijci byli poměrně uzavření a kvůli své obecné nedůvěře k technice se jen zřídkakdy vydávali přes kanál na pevninu. Věnovali se fyzické práci a žili poctivě, byť trochu skromné životy.

„Mluvte,“ mávla Iris na muže stojícího před ní. „Nemám na to celý den.“

Muži po čele stekl pramínek potu a pokračoval mu dál na nos. Neotřel ho. Iris ze soucitu cukla nosem – jediný projev soucitu, kterého se muži dostane.

„Přišel jsem vás požádat o proud,“ řekl muž. Královna se zamračila a on rychle vysvětlil: „*Elektrický proud* – potřebujeme elektrinu.“

Iris si vzpomněla, že ten muž je guvernér Archie, byť tento titul v jejích očích neměl velkou váhu. Moc měly královny. Nikdo jiný.

Moc byla hra a Iris se ji za ty roky naučila hrát dokonale. „Potřebujete elektřinu?“ naklonila se. „Ne.“

Zatímco v jiných kvadrantech elektřina byla, Archie i nadále využívala jen to, co mohlo být *ovládáno rukou a srdcem* – přesně v duchu starého archijského rčení.

Guvernér si konečně roztřesenou rukou otřel krůpěje potu.

„Elektřina by mohla pohánět stroje,“ pokračoval. „Dělníci mají potíže dodržet letošní dodávky stanovené Torií. Zvažte to, prosím, Výsosti.“

Iris se opřela a začala se sípavě smát. „Víte dobře, že po mně takové věci nemáte žádat.“ Faktem bylo, že populace Quadary rostla a všechny ostatní kvadranty kromě Archie byly neúrodné, ať se lidé snažili, jak chtěli.

Rozdělená populace Quadary tvořila ekosystém, v němž každý kvadrant hrál svou roli. Archie dodávala plodiny a přírodní zdroje, Eonie vyvíjela léky a technologii, Ludie poskytovala umění, módu a zábavu a Torie zajišťovala dovoz a vývoz mezi kvadranty. A královské zákony udržovaly systém v chodu.

Jedinou nadějí pro lid Quadary byla právě Archie. To proto potřebovala Iris chránit svůj domov za každou cenu. Nemohla riskovat, že stroje přetíží úrodnou půdu. Kdyby Archii zničily, Quadara by vyhladověla.

Někteří možná mohli Archii považovat za primitivní, avšak slabá rozhodně nebyla. Ne za vlády královny Iris.

Guvernér nasadil prosebný výraz. „Vím, že bychom si neměli od ostatních kvadrantů brát technologii, ale...“

„Takže mě tímhle rozhovorem nudíte, protože...?“

„Možná bys to měla povolit?“ zeptala se Marguerite. Ve čtyřiceti letech byla nejstarší a nejdéle vládnoucí královnou a často představovala hlas rozumu. I přesto, že její poslední audience byla zrušena, zůstala a se zájmem pozorovala dvůr. Jako u všech Torianů byla její zvědavost na cizí kultury neukojitelná.

Totální ztráta Margueritina času, pomyslela si Iris. Upřela pohled na svou sestru královnou. „Tohle se tě netýká, Marguerite.“ Její tón však byl shovívavý, vměšovat se měla totiž královna Torie v povaze.

Marguerite si zastrčila kadeř kaštanově hnědých vlasů za ucho. „Určitě si vzpomeneš, že jsem požádala Corru, aby pověřila své lékaře vyvinutím očkování, které by zastavilo šíření krevního moru. Nemusíme pravidla porušovat, někdy si je můžeme přizpůsobit.“

Iris naklonila hlavu, aby spatřila Cořiny černé vlasy spletené typickým eonijským způsobem. Zlatá koruna se skvěla v kontrastu s její temně hnědou kůží. Ale pětadvacetiletá královna Eonie se při zmínce o svých vědcích neotočila. Avšak Stessa, královna Ludie, se zašklebila, jako kdyby jí Iris šla na nervy. A pravděpodobně to tak bylo, protože cokoliv Iris řekla nebo udělala, šestnáctileté královně na nervy očividně šlo.

„To byla úplně jiná situace,“ odpověděla Iris Marguerite a ignorovala Stessin pohled. „Mor mohl vyhladit polovinu tvých lidí. Očkování bylo jednorázovou intervencí, nikterak

významně nepozměnilo tvůj kontinent. I kdybych povolila stroje na krátkou dobu, jak bychom se vrátili ke starým způsobům? Nemohu to riskovat.“

Marguerite jí věnovala chápavý, avšak pobavený úsměv, jako kdyby si myslela, že Iris je tvrdohlavá jen kvůli tomu, aby byla tvrdohlavá.

„Ne,“ zopakovala Iris a otočila se zpět k archijskému guvernérovi. „Elektrina není z našeho kvadrantu, takže ji nikdy nebudeme mít. Nebudeme si pomáhat stroji a jejich automatickým čarodějnictvím.“

Iris viděla, co technologie provedla Eonii, a nechtěla dopustit, aby se to samé přihodilo jejímu kvadrantu. Půda Eonie, která ležela na dalekém severu, byla zmrzlá a neúrodná. Obyvatelé kvadrantu tedy museli spoléhat výhradně na technologický pokrok, a dokonce i genetické úpravy, aby přežili. Následkem toho ale ztratili část své lidskosti. Nebo si to Iris alespoň myslela. Musela se ještě jednou podívat na Corru.

Iris neunikl guvernérův pohled na řadu elektrických lustrů zavěšených ve čtyřech chodbách vedoucích do trůnního sálu. Iris si byla vědoma, že to vypadá, jako kdyby si užívala výtobytky všech kvadrantů, ale guvernér neměl tušení, že si stále četla při světle svíček a raději se koupala v teplých přírodních pramenech ve své zahradě, než aby využívala teplou vodu v paláci. Rozhodně s ním nehodlala diskutovat o svých hygienických návycích.

Když se jí nedostalo žádné reakce, pozvedla obočí a zeptala se: „Ještě něco?“

Guvernér zavrtěl hlavou.

„Dobrá,“ pravila. „Pokud někdo s mým rozhodnutím nebude souhlasit, ví, kde mě najde. Palác mé poddané vždy uvítá.“

Poté sestoupila ze stupínku a přenechala dvůr svým sestorským královnám.

Iris se rozhodla strávit zbytek dne ve své pěstěné palácové zahradě. Když vyrůstala, trávila bezpočet hodin v neposkvrněné přírodě obklopující její domov. Představovala si, jak bude vládnout celému kvadrantu. Iris byla jako dítě samotářka, a zatímco si myslela, že se připravuje na převzetí role královny, nečekala, že by kdokoliv mohl mít vliv na její vládu.

Nebo její srdce.

Palác byl stejně jako Quadara rozdělen na čtyři části a zahrada se nacházela v jeho archijské části. Byla za hranicemi zlaté kopule a rostla na útesu nad průlivem oddělujícím pevninu od Archie. Jedna z Irisiných předchůdkyň před dávnými časy požadovala přístup k přírodě – k životu. Podle královských zákonů však královny nesměly opouštět palác – aby se zajistilo jejich bezpečí a předešlo se případným vnějším vlivům na jejich rozhodování.

Iris se už nikdy neměla vrátit do rodného kvadrantu, nikdy se už neměla těšit z krásy Archie a pozorovat jeleny, jak se prohánějí po úbočích hor.

Posadila se na dřevěnou lenošku, zakrývající svou černou sukni celou její konstrukci, která se zabořila hlouběji do trávy. Sundala si těžkou korunu a položila ji na stůl vedle sebe.

Naklonila hlavu a užívala si sluneční paprsky dopadající na její bledou kůži. Poblíž bublaly teplé prameny připomínající potůček, který tekl nedaleko domu, kde v dětství žila.

To musí stačit.

Podle královských zákonů také museli Iris vychovat adoptivní rodiče mimo palác na území, kterému měla jednoho dne vládnout. Ale i přesto, že vyrostla ve skromné kamenné chaloupce, nikdy nic nechtěla. Nevěděla, *jak* má chtít věci, které nikdy neviděla a nezažila. Učila se vše, co šlo, o své zemi, zvířatech a lidech. A o temné minulosti Quadary.

Archii se stovky let veškeré problémy Quadary vyhýbaly. Hojně porostlý ostrov dokonce zůstal neobjevený až do doby, kdy Toriané postavili lodě a vydali se na západ. Zbytek kontinentu byl zoufalý, docházely mu přírodní zdroje. Ale pak lidé narazili na Archii, která jako by čekala na to, až ji někdo ovládne.

Zatímco každý region měl své vlastní zdroje a výhody, všechny sdílely jednu slabinu. Žárliivost.

A tak začaly války o kvadranty. Trvaly skoro deset let a vyžádaly si tisíce životů. Ostatní regiony se během nich snažily dobýt Archii. Ale jejich plány byly pošetilé. Stejně tak, jako byl Eonijcům cizí chov dobytka, byli Toriané neposední a toužili objevovat nová území a Ludijci si nechtěli při farmaření špinit drahé oblečení.

Zakládající královny Quadary tedy nechaly postavit zdi, aby od sebe regiony oddělily, a ukončily tak války o kvadranty. Zdi daly kvadrantům možnost volně dýchat a nezávisle a harmonicky se rozvíjet.

Archie byla opět v bezpečí.

Iris poprvé opustila svůj rodný ostrov v den svých osmnáctých narozenin, kdy se dozvěděla, že její matka zemřela. Nasedla na torijskou loď a vyjela přes průliv směrem k paláci. Vydala se do nového světa a usedla na trůn bez mrknutí oka, dokonce trvala na tom, že jen několik minut poté, co bude její matka uložena k odpočinku pod palácem, se připojí ke dvoru. Ten den zůstala vzhůru skoro až do rána a četla si knihy o dějinách a diplomacii Archie. Nic jí nemohlo otřást. Ani smrt vlastní matky.

Iris otevřela oči a pohlédla na jasné modré nebe – užívala si chvíle, jež netrávila ve zlatém paláci. Jelikož byl palác zcela zastřešen skleněnou kopulí, každý pokoj a všechno v něm se zabarvovalo do zlata. Dokonce i v noci měly chodby jakýsi temně jantarový nádech, jako kdyby se temnota neodvážila na královny vztáhnout své inkoustově černé prsty.

Když Iris vzhlédla k oblakům na obloze, pomyslela na svého otce. Ne na toho otce, s nímž sdílela stejnou krev – někoho, o kom se její matka nikdy nezmínila – nýbrž na muže, který ji v Archii vychoval. Když byla ještě dítě, vyprávěl jí o královnách nahoře, mrtvých královnách, které žily v kvadrantu nepřetátem hranicemi a teď seshora sledovaly příbuzné, jež zanechaly na zemi. Když byla Iris sama, často hleděla na nebe a svěřovala se se svými největšími obavami a nejúžasnějšími sny. Věděla totiž, že se svěříje nejoddanějším důvěrníci.

Pak přišla do paláce a seznámila se s ostatními královnami. Každý večer trávily společně – často mnohem déle, než by se slušelo – a probíraly dětství, rodiny a kvadranty. Iris už nebyla sama.

Přesto však nadále často vzhlížela k nebi. Teď ale mluvila se svým dávno mrtvým otcem.

„Otče, vytrvala jsem,“ pravila. „Královské zákony jsou a vždy budou nadřazené všemu. Během let jsem ale zjistila, že některá pravidla týkající se královen, týkající se *mě*, jsou irelevantní.“ I při pouhém vyslovení těchto slov měla špatný pocit. Iris zakroutila hlavou. Musela být silnější, musela mít pevné odhodlání. „My jsme královny. Měly bychom být schopny měnit pravidla, která nijak neovlivňují kvadranty a mír, jež udržujeme. Měly bychom mít aspoň *nějakou* moc nad vlastními životy.“ Opět zavrtěla hlavou. „Budu i nadále bojovat za Archii a chránit vše, co máme, ale chci víc.“ Naposledy zakroutila hlavou a vzpomněla si na guvernérovu žádost. „Ne pro Archii, ale pro mě.“ Nezáviděla se za to, jak slabě zněla.

„Mám plán,“ vydechla těžce. „Byla jsem potichu už moc dlouho. Ale to se změní. Zítřka se věci změní. Královské zákony se změní. Zítřka...“

Do krku ji bodla včela. Píchnutí vystřídala tupá bolest.

Včely, stejně jako všechen ostatní hmyz, měly být v zahradách vyhubeny pomocí spreje. *Další úžasný eonijský vynález*, pomyslela si Iris s úšklebkem. Nevadilo jí sdílet zahrady s tvory, kteří tam přirozeně patřili. Ale její poradci trvali na tom, že bez nich to pro ni bude bezpečnější.

Na Irisině tváři se objevil úsměv. Možná příroda přece jen přemohla technologii a sprej byl k ničemu. Nemohla se dočkat, až se s tím večer u jídla pochlubí Coře.

Včelí bodnutí bolelo čím dál víc a Iris už nedokázala ani polknout. V krku se jí hromadily sliny. Byla snad alergická?

Rukou si na krku nahmatala ránu. Když dlaň sundala, měla ji celou od krve. Z úst jí vyšlo zasténání.

Najednou se nad ní objevila tajemná postava s hroživě vyceněnými zuby. Ve slunečním světle se zableskla čepel nože zbarvená do ruda.

Jak jí teplá krev vytékala z hrdla, popadl ji vztek. Hodila rukama za sebe a shodila si při tom korunu.

To je drzost! Já jsem královna Archie!

Jak se opovažuješ mě podříz...

Keralie

Mackiel Delore Jr. seděl u svého masivního dubového stolu a v ruce si točil s komunikačním pouzdrém. Prstýnky mu cinkaly o jeho kovový povrch a ve tváři měl zachmuřený výraz. Od doby, co jsem mu ho předala, byl nezvykle tichý. Téměř nemluvil ani během dlouhé prochládlé cesty zpět z Concordu skrz střední Torii až do aukční síně na poloshnilém molu. Tak tichý nebyl ode dne, kdy zemřeli jeho rodiče.

Svého otce připomínal jen světlou kůží a tmavými vlasy. Byl velice hubený, a tak nosil vestu, aby vypadal širší, a také buřinku, aby se zdál vyšší. Ale i tak působil pouze jako zlomek svého otce, zlomek toho, kým chtěl být.

Mackiel Sr. chtěl mít nástupce, který bude vzbuzovat respekt. Místo toho ale měl nedochůdče. Obával se, že Mackielova přítomnost nebude vzbuzovat stejný strach a obdiv, jaký vzbuzoval on sám u všech, kdo s ním a s jeho společností Delore import a export obchodovali. Mýlil se.

Mackiel si prohlížel pouzdro, jako by byl zároveň potěšený i znepokojený tím, co může být uvnitř.

„Otevřeš to?“ zeptala jsem se.

„A poničím zboží?“ Zahrozil na mě prstem a tvář se mu rozjasnila. „Vždyť to znáš, zlato.“

Když jsem si sedala naproti němu, sykla jsem.

„Ublížila sis, porcelánová panenka?“ zazubil se. „Měla bys být na své zboží opatrnější.“

Obrátila jsem oči v sloup a opatrně si pod zašlou černou sukní poškrábala zavázané koleno. Můj převlek byl v čis-tírně, snad z něj dostanou tu krev. Tohle byla sukně mé matky. Jedna z mála jejích věcí, co jsem měla.

Své rodiče už jsem neviděla šest měsíců. Šest měsíců uplynulo od otcovy nehody. Šest měsíců, co jsem utekla z domova. Nebyla jsem schopná podívat se matce do očí a uzavřela jsem část svého srdce s tím, že se už nikdy nebudu ohlížet zpět.

„Stálo to za to,“ řekla jsem. Pro Mackiela bych udělala cokoliv. I když byl jen o dva roky starší, byl to zároveň přítel a mentor. A jediná rodina, co mi zbyla.

Promnul si bradu. „S tebou to vždycky stojí za to.“

Ignorovala jsem ho. Mackiel vtipkoval neustále, ale tentokrát jsem si nebyla jistá, jestli mě jenom popichoval, anebo ode mě chtěl víc, od *nás*. Co asi viděl, když na mě koukal? Byla to spořádaná torijská dívka, kterou jsem hrála? Nebo zlomená dívka, *jeho* porcelánová panenka, které stačila jen prasklina, aby odhalila temnotu uvnitř?

Neptala jsem se, čemu dává přednost.

Mackielova kancelář se nacházela na půdě aukčního domu a měla výhled na torijský přístav. Plachty lodí osvícené měsíčním svitem připomínaly duchy vznášející se nad

mořskou hladinou. Často jsem se snažila přijít na to, proč si vybral právě tuhle kancelář s výhledem na moře. Bylo to jen proto, že patřivala jeho otci? Nebo chtěl každý den čelit své fobii z oceánu v naději, že strach jednoho dne pomine?

Mackiel se rychle podrbal na krku, aby se ujistil, že není pod vodou a ani se nechystá být. Byl silnější, než si připouštěl. Na rozdíl ode mě. Já se svým duchům postavit nedokázala. Jakýkoliv prostor menší než můj malý pokoj za pódiem aukční síně ve mně vyvolával paniku. Už jen při pomýšlení na stísněné prostory se mi svírala hrud'

Krátký nádech, krátký výdech. Tam, kde je cesta dovnitř, je vždy i cesta ven. Když jsem měla pocit, že se mi v bříše úzkostí svíjí úhoři, tohle mi pomáhalo.

„Za kolik myslíš, že se to prodá?“ zeptala jsem se, abych přišla na jiné myšlenky.

Mackiel položil komunikační pouzdro na stůl a natáhl ke mně druhou ruku. „Tohle je pro tebe.“

V dlani měl stříbrný medailonek ve tvaru zlatého kvartýru, měny, která sjednocovala Quadaru. Sáhla jsem po něm. Mackiel mi sevřel prsty v dlani. *Tak* – ta temnota, která ho poslední dobou sužovala, najednou vybublala na povrch a můj přítel byl pryč. „Trvalo ti to moc dlouho,“ pronesl.

Odtáhla jsem se i s medailonkem v ruce a opřela se o opěradlo židle. „Moc dlouho na co?“ opáčila jsem. „Ukradl ještě někdo jiný komunikační pouzdro, aniž by ho chytily quadar-ské úřady?“

„Pravda,“ uznal a opřel se stejně jako já. V porovnání s dřevěným rámem židle vypadal malý. Pokoj byl postaven a vybaven pro někoho většího vzrůstu – Mackiela Delora Sr.

A všechno v něm zůstalo přesně tak, jak to tam nechal před vypuknutím krevního moru.

Nákaza začala jako mořská nemoc, která se projevila během zpáteční plavby z Archie, a jakmile loď dorazila do přístavu a námořníci se vrátili do svých domovů v Torii, už postupovala rychle. Byla to nemilosrdná nemoc, pouhé hodiny po nakažení se lidem z očí a uší začala řinout krev, která posléze zatvrdla. Jako první se nakazila Mackielova matka a poté i jeho otec.

Mackiel se okamžitě vydal do eonijského zdravotnického zařízení v naději, že bude moct použít lék s názvem HIDRA. Holistický Intravenózní Dedikačně Regenerativní Aparát byl eonijský univerzální lék – nejcennější výtvar celé Quadary. Ale kvůli tenčícím se zásobám mohl být každý rok léčen pouze jeden pacient, který si to „zasloužil“. Toho vybíraly královny. Kriminálník a jeho žena rozhodně nestáli vysoko na jejich seznamu.

Než se Mackiel vrátil domů, byli jeho rodiče mrtví.

Za tři roky od smrti jeho otce se v Delore import a export změnil pouze Mackielův hrozivý pohled a velikost jeho ochranky. Jeho nohsledi byli venku i dnes a vykonávali jeho vůli. Byly to spíš zrůdy než lidé, a já doufala, že se cestou zpátky ztratí.

„Díky, Kero,“ řekl náhle Mackiel.

Zvedla jsem oči. „Nemáš zač?“ Vyznělo to jako otázka mnohem víc, než jsem chtěla. Nebyla jsem si totiž jistá, jak si vyložit jeho proměnlivou náladu. Byli jsme přátelé už sedm let. Naše krádeže začaly jako honba za dobrodružstvím a hra a kromě toho nám taky plnily kapsy penězi.

Mackiel byl tehdy charismatický dvanáctiletý kluk, který představoval bohatství, vzrušení a fantazii. Úplně jiný svět, než jsem znala.

Zatímco se malý Mackiel chlubil, jak si hraje s nejnovějšími eonijskými technologiemi a láduje se nadýchanými lidskými dobrotami, já se třásla zimou v malém potemnělém domku svých rodičů a jedla týden staré dušené rybí maso. Můj otec zdědil přepravní podnik po svých rodičích, ale do lodi teklo a nebyla schopná odolat bouřím zuřícím mezi Archií a Torií. Žili jsme ze dne na den a mí rodiče vždy vyhlíželi lepší zítřky.

Mackielova nabídka, abych se připojila k jeho partě, představovala vstupenku do nového života. Přijala jsem ji bez rozmýšlení.

Ale během posledního roku něco rozežírало Mackielovy myšlenky stejně jako mořský vzduch rozežíral dok. Kam se poděl ten chlapec, jemuž úsměv rozzářil tvář stejně snadno, jako slunce rozzářilo oblohu? Pronásledovala ho stále smrt jeho rodičů, stejně jako smrt mého otce pronásledovala mě?

Před šesti měsíci jsem se nastěhovala do Mackielova aukčního domu – do vlastního pokoje samozřejmě. Myslela jsem, že nás to sblíží, že se vrátíme zpět do dětských let, kdy jsme všechno dělali společně. Ale on se pořád vytrácel na celé dny, aniž by mi řekl proč.

„Vedla sis dobře,“ pokračoval s úsměvem.

Poválela jsem si medailonek v ruce a pak jsem si ho připnula na svůj kapsářský náramek. Mackiel mi začal dávat medailonky za čím dál tím nebezpečnější krádeže

zhruba před rokem. Mince tedy zaujala své místo mezi
mými dalšími úspěchy. „Děkuju,“ řekla jsem.

„Mám pro tebe ještě něco.“ Vyndal obálku. Sevřel mě
strach.

Bez dalších okolků jsem ji roztrhala. Poslední dopis od
matky byl sice krátký, ale zasáhl mě jako rána do žeber.

Drahá Keralie,

*přijď prosím co nejdříve do eonijského zdravotnického za-
řízení. Tvůj otec umírá. Doktoři myslí, že mu zbývají týdny,
možná i méně, pokud nebude moct použít HIDRU. Přijď se
rozloučit.*

Mám tě ráda, Keralie. Chybíš nám. Potřebujeme tě.

S láskou, máma

Sevřela jsem papír v dlaních a ztěžkl mi dech.

I když se to odehrálo už před šesti měsíci, pořád jsem
slyšela, jak otec volá moje jméno. Bylo to jeho poslední slo-
vo, skoro jako kletba, kterou vyslovil, než vypadl z lodě
a rozbil si hlavu o kámen. Nikdy nezapomenu na matčinu
tvář utopenou v slzách, jak se skláněla nad jeho bezvlád-
ným tělem, než ho odvezli k lékaři.

Matka u něj v nemocnici zůstala dva týdny. Když se vrá-
tila domů, byla jsem už pryč. Věděla přesně, kam jsem
utekla, a tak do aukčního domu poslala bezpočet dopisů,
ve kterých mě žádala, abych za ní přijela do nemocnice.

Ale mýlila se. Nepotřebovala mě. Můj otec se chystal pře-
kročit práh dalšího světa kvůli tomu, co jsem udělala. Byli
na tom lépe beze mě.

Setkání s Mackielem mě nasměrovalo k jinému životu a otcova nehoda mě definitivně odříhla od mých rodičů a jejich tíživých očekávání. Už jsem se k nim vrátit nemohla. Bez ohledu na to, jak moc bych chtěla.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Mackiel jemným hlasem. Zakroutila jsem hlavou. „Otec umírá.“

„Žádná HIDRA?“ zeptal se a tvář mu potemněla.

„Nevypadá to tak.“ Můj otec byl jedním z tisíců čekatelů. Eonijští vědci se roky snažili léčbu replikovat, ale bez úspěchu. Šuškal se, že žádné léky už ve skutečnosti nejsou.

„Zatracené královny,“ zavrčel Mackiel a praštil rukou do stolu. „Je mi to líto, Kero.“

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Všechny slzy jsem vyplakala už během několika dní po otcově nehodě. Pro mě už byl pryč ve chvíli, kdy vypadl z lodi.

Budova se zatřásla a váha se přesunula na patro pod námi. Publikum dorazilo.

„Jestli se na to dnes necítíš,“ pokračoval Mackiel, „pochopím to.“

„A nedozvím se, kdo koupí moje komunikační pouzdro?“ přinutila jsem se usmát. „To rozhodně ne.“

Mackiel se šibalsky pousmál a jeho zasmušilost byla tamtam. „Tak pojd'. Nemůžeme je nechat čekat.“

Aukční dům byl na vzdálenějším a zpustlejšími konci torijského přístavu. Jako dítěti mi stará obchodní síň připadala jako majestátní palác s vysokým klenutým stropem

a širokými sloupy. Teď jsem ale viděla skutečnost. Slaný vzduch rozežral pylony, díky čemuž se pravá strana budovy nakláněla do moře. Hnijící dřevo jste mohli najít v každé místnosti, včetně mého pokoje za podiem, do kterého táhlo. Byla jsem si jistá, že pach hnilyby mě provází jako stín. Jak příhodné.

Publikum se přišouralo z trochu stabilnější části mola, kde se nacházely další torijské atrakce: vydýchané herny, elegantní paláce potěšení a špinavé a vlhké putyky, které mezi ostatními budovami vyrostly jako houby v močálu. To byla nechvalně známá torijská čtvrť Jetée. Ruce našich sousedů byly stejně špinavé jako ty naše.

Aukční síň se postupně zaplňovala, až se v ní nedalo ani dýchat, aniž by člověk někomu zezadu funěl na krk. Kdyby se tam vecpal ještě jeden jediný člověk, potopili bychom se na dno moře pod námi. Přestože kakofonii, která se drala skrz zdi síně do přístavu, nešlo ignorovat, torijské úřady nechávaly Mackielovo špinavé podnikání bez povšimnutí.

Torijská královna chtěla Jetée zavřít už celá desetiletí. Nedávno odhalila plány na demolici mola z „bezpečnostních důvodů“, ale my znali pravdu. Zoufale chtěla vymazat skvrnu ze „spořádané“ torijské společnosti. Mohlo právě tohle trápit Mackiela?

Mackiel neměl obavy sám. Během dne, kdy byla většina podniků v Jetée zavřená a všichni by *měli* ležet doma v postelích, byly zpoza zavřených dveří slyšet hlasy. Naštvané hlasy. Hlasy podnikatelů slibujících pomstu královně, která strká nos, kam nemá. Přísahali, že pokud královna uspěje, postarají se o to, aby ke dnu šly *všechny* torijské podniky.

Navzdory tomu, čemu královna chtěla věřit, bylo ošuntělé podsvětí srdcem kvadrantu. Zničit ho by znamenalo zničit i samotnou Torii.

Do politiky paláce jsem se nemíchala.

Zpoza opony jsem sledovala, jak publikum ztrácí své dobré způsoby – nebo spíše způsoby, které na veřejnosti jakožto pilní a podnikaví průzkumníci a obchodníci předstírali. Netrvalo dlouho, než na povrch vypluly jejich skutečné temné touhy. Široké sukně se tlačily na sebe, ruce se snažily sáhnout na odhalenou kůži a děti se proplétaly mezi nohama se zručností kanálových kryš v naději, že si urvou něco pro sebe. Bylo to skvělé cvičiště pro nové kapsáře – děti, co dokázaly bez povšimnutí okrást publikum, představovaly vhodné rekruty.

Nebylo nijak těžké pochopit, proč mě rodiče jako malou před tímhle místem varovali. Ale jejich domek stál poblíž přístavu, takže aukční dům nikdy nebyl daleko z dohledu.

Vyrůstala jsem u moře, a tak jsem milovala plavání, ale vždycky jsem nenáviděla plachtění. S mou výškou bylo těžké dosáhnout na stěžeň, a jelikož jsem měla malé prsty, nedokázala jsem pořádně vázat uzly. Zatímco mí rodiče chodili po palubě stejně jako po souši, já pořád vrávorala. Nechápala jsem, proč tak milují život na moři: brzké vstávání, kousavá zima a neustálá únavná práce za mizivou odměnu.

Pokaždé, když se mí rodiče vrátili z plavby, choulili se u ohně – tedy když jsme si ho mohli dovolit – a vzpomínali na cestu, zatímco já se modlila ke královnám nahoře za bouři, která by zničila loď uvázanou v přístavu. Když jsem

byla starší, prosila jsem je, ať vyřázejí beze mě, a když trvali na tom, ať jedu, udělala jsem scénu.

Celé roky jsem neznala jiný způsob života. Takový, který bych si užívala a měla se dobře. Pak jsem potkala Mackiela.

Ze své první návštěvy aukčního domu si nepamatuji nic moc kromě pocitu. Tělo i smysly jsem měla skoro hmatatelně napjaté. Nic jsem neukradla, jen jsem rukama přejížděla po dámských kabelkách a šmátrala do pánských kapes. Ale něco jsem vzít mohla, a to mi otevřelo oči.

Později téhož večera mě Mackiel našel, jak sedím na molu s nohama spuštěnýma dolů. I přesto, že to byl chladný večer, měla jsem tváře červené vzrušením. Představil se, podal mi ruku a nabídl práci.

Zaplašila jsem myšlenky na rodiče, matčin dopis i na skličující prázdnotu, která mi po nich v životě zbyla. Prázdnotu, jež vznikla v den, kdy jsem se rozhodla následovat Mackiela na temnější cestě. Už jsem se nemohla vrátit.

Přemýšlela jsem, kdo z hostů si koupí mé pouzdro a čipy v něm a kolik asi bude činit můj podíl. Představovala jsem si příval nabídek od lidí zoufale toužících po kousku eonijské technologie a života. Stejně jako lidé z dalších kvadrantů, neměli Toriané dovoleno používat většinu eonijských technologií ze strachu, že by to změnilo naši společnost. To nám ale nezabránilo po tom toužit.

A to přesně ty čipy umožňovaly. Stačilo dát si komunikační čip na jazyk a vaše smysly se přenesly do jiného času a místa. Vzpomínka, která jako by byla vaše vlastní. Vzkaz z jiného života.

Mackiel stál u provizorně postavených lóží na jedné